

HOGE PIEKEN, DIEPE DALEN

Een oneerlijke strijd tegen longkanker

Hoge pieken, diepe dalen

© Patricia Meulemans & Uitgeverij Partizaan/BOXPress

Omslagontwerp: Kathelyne Van den Berghe

ISBN: 9789462952218

NUR: 400

www.partizaan.be www.boxpress.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

PATRICIA MEULEMANS

Hoge pieken, diepe dalen

Een oneerlijke strijd tegen longkanker

*Dit boek is opgedragen ter nagedachtenis van mijn moeder
Lucienne Castelijns (22 mei 1956 - 16 september 2008)*

UITGEVERIJ PARTIZAAN/BOXPRESS

Dit is mijn dagboek.

In mijn dagboek schrijf ik mijn diepste gevoelens en meest pure gedachten. Vaak zullen die hard overkomen.

Ze zijn ook hard. Toch wil ik u erop attent maken dat dit gevoelens zijn die vaak in radeloze en onmachtige situaties boven kwamen en dus niet doorgetrokken kunnen worden naar de toekomst en het dagelijkse leven.

De negatieve gevoelens die ik vaak had tegenover mijn moeder tijdens haar ziekte, zijn nu allemaal verdwenen. Ik kan enkel nog maar respect en bewondering voelen voor haar. Ze heeft een enorm zware strijd geleverd en uiteindelijk toch nog verloren ... dat verdient alleen maar respect ... heel veel respect.

Ook tegenover mijn vader ben ik soms hard in mijn dagboek. Toch wilde ik hier niet al te veel aan veranderen zodat u mijn ware gevoelens kunt lezen en niet een verbloemde versie van de realiteit. En wat mijn vader zelf betreft, die kan wel tegen een stootje.

Als aan dit verhaal een happy end komt, geven we samen een boek uit: “Leven met longkanker, dagboek van moeder en dochter”, spraken we af, mijn moeder en ik.

Helaas kwam er aan dit verhaal geen happy end en dus ook geen boek.

Helaas kon mijn moeder haar verhaal niet meer vertellen over haar lange lijdensweg.

En helaas kunnen we niet samen terugkijken op een diep dal en vooruitkijken naar een hoge piek.

Het enige wat ik wel kan doen, is mijn verhaal aan u vertellen; als verwerking voor mezelf maar ook en vooral als eerbetoon aan mijn moeder, een ongelooflijk sterke vrouw die tot haar laatste minuut is blijven vechten.

Mijn moeder en ik hebben altijd een nogal stormachtige relatie gehad.

Er zijn in het verleden meer dan eens harde woorden gevallen tussen ons. Soms leek het wel alsof wij nooit op dezelfde golflengte zaten. En toch ... als één van ons in de problemen zat, sprong de ander gegarandeerd in de bres. En daar draait het uiteindelijk allemaal om, er zijn voor elkaar in tijden van nood. En dat is meer dan eens nodig geweest ... langs beide kanten. Er zijn heel wat hindernissen geweest in ons leven maar aangezien dit een boek is over mijn moeder ga ik over mezelf niet verder uitweiden. Niet dat ik daar geen boek mee gevuld krijg maar dat is niet de bedoeling. Misschien wordt dat wel mijn volgend boek, wie weet.

Ze heeft heel wat troebele watertjes doorzwommen, mijn moeder. Ze had in het verleden een paar serieuze depressies en in 2001 werd ze opgenomen nadat ze al 6 jaar vocht tegen een alcoholverslaving. Ik hoef dit allemaal niet te vertellen maar ik probeer te schrijven zoals ik denk dat zij het zou gewild hebben. Ze heeft nooit een geheim gemaakt van haar alcoholverslaving dus ga ik ervan uit dat ze wel zou willen dat ik dit vermeld.

Ik herinner me nog die keer dat ik haar betrapte met de fles aan haar mond. Dan liet ze me alles weggieten en beloofde me dat het nu echt wel afgelopen was om vervolgens de volgende dag opnieuw naar de fles te grijpen. Ik ben ooit enorm kwaad en teleurgesteld in haar geweest door haar leugens en egoïstische gedrag. Zo bekeek ik het toen. Nu weet ik wel beter maar in die periode nam ik al haar daden en kwetsende woorden heel persoonlijk en voelde ik me vaak in de steek gelaten.

Later hebben die verwijten en onbegrip plaats gemaakt voor medelijden en medeleven. Als ik denk aan de talrijke innerlijke gevechten die ze heeft moeten doorstaan kan ik alleen maar denken "arme moeder".

Tijdens haar opname heb ik voor het eerst gezien wat een vechtlust mijn moeder had. Eens de stap gezet was er voor haar geen weg terug. Ze wou vechten ... voor ons, voor haar kleinkindjes en voor zichzelf. En vechten heeft ze gedaan. Na 6 jaar leek het alsof we eindelijk ons moeder terug bij ons hadden. Stilaan nam ze haar leven terug in handen. We werden vaak gewaarschuwd door bezorgde familieleden en vrienden die vreesden dat ze zou hervallen. Persoonlijk ben ik daar nooit echt bang voor geweest. Ik wist ergens diep vanbinnen dat, nu ze van een beter leven had mogen proeven, ze nooit meer terug zou willen.

Vroeger dan gepland, kwam ze naar huis en vroeger dan eigenlijk goed voor haar was, stopte ze met de wekelijkse bijeenkomsten van de A.A. En als dat was wat mijn moeder wilde, kon je je daar maar beter bij neerleggen. Maar dit keer vertrouwden we haar. Mijn gevoel zei dat het juist was en dat was het ook.

Een zalige tijd brak aan. Ik verwachtte mijn eerste kindje en kreeg er een moeder bovenop. Zo voelde het. Zwanger zijn is trouwens een periode waar moeders een heel belangrijke rol spelen en ik was dan ook enorm dankbaar dat ik mijn moeder terug had gekregen.

Nu ze besepte dat ze meer aankon dan ze zelf altijd had gedacht, wilde ze nog een stapje verder gaan. Mijn moeder rookte al tientallen jaren heel veel en daar wilde ze nu ook mee stoppen. Roken paste niet meer in haar levensstijl. Ze genoot met volle teugen van het leven en wilde er dan ook het maximum uithalen. Ze probeerde verschillende methodes en het ging zeker niet allemaal vanzelf maar ze beet door, zoals we haar ondertussen kenden en ze bereikte alweer een belangrijk doel.

Ik was ongelooflijk fier op haar. Zo had ik mijn moeder nooit gekend. Ze begon meer en meer gezond te leven en dacht er zelfs aan om te gaan sporten. Heel haar leven was terug in de plooi

gevalle. Ze voelde zich goed in haar vel en was zelfs terug aan het werk. Niets kon haar geluk nu nog in de weg staan, zo dachten we. Tot op vrijdag 1 juni 2007 het noodlot toesloeg... een dag die we nooit meer zullen vergeten.

Maandag 4 juni 2007

... een dagboek bijhouden. Ik kom er niet vaak aan toe als alles goed gaat. Dan heb ik er niet zoveel nood aan. Dat zegt waarschijnlijk al genoeg. Inderdaad, slecht nieuws. En wat voor nieuws?!!!

We kregen vorige vrijdag het vreselijke nieuws te horen dat mijn moeder longkanker heeft.

Ze was vorige maandag met spoed binnen gebracht met een longontsteking. Vrij serieus dachten we maar het had erger gekund. Toch moest ze wel minstens een week daar blijven. Ze deden een heleboel onderzoeken en wij vonden dat niet meer dan normaal. Ze konden beter alles nog eens goed onderzoeken nu ze toch daar was. We raadden haar zelfs aan om een mammografie te laten nemen zodat ze ook daar gerust in kon zijn.

Woensdag ontdekten ze op de longfoto een vlekje waar we ons niet meteen ongerust over moesten maken. Het zou wel met die longontsteking te maken hebben waarschijnlijk. De volgende dag zouden we meer weten ... niet dus. We hebben nog twee dagen moeten wachten op het resultaat. Mijn moeder was er vrij gerust in, in tegenstelling tot ikzelf. Vrijdag rond 16u30 kwam de dokter mijn vader en haar halen. Dat vonden mijn zus en ik al heel verdacht. Als hij goed nieuws had, zou hij dat toch gewoon op de kamer vertellen. Ik werd hypernerveus.

Een kwartiertje later ongeveer kwamen ze terug binnen. Mijn moeder barstte in tranen uit. Het was vreselijk. Op 5 minuten tijd kregen wij te horen dat ze een heel agressieve kanker had en dat ze de volgende dag al zouden starten met chemotherapie. Ze konden niet opereren want de vlek lag te dicht bij haar hart. Het

enige goede nieuws was dat het nog niet was uitgezaaid. Onze wereld stortte in. Hoe vlug kan een mens van euforie in ellende belanden?!

Er stond ons een vreselijke taak te wachten ... de familie en vrienden op de hoogte brengen. Mijn moeder wilde liefst dat iedereen zo vlug mogelijk op de hoogte was. Zo'n nieuws gaat heel vlug rond en het verzwijgen heeft toch geen zin. Een wijze beslissing vond ik want ik kan me ook niet vrolijk voordoen als je zo'n verdriet moet meedragen. We hebben dus thuis heel de familie op de hoogte gebracht. Het was een loodzware taak waar veel tranen aan te pas kwamen.

Hoe moest het nu toch verder? Hoe gaat dit aflopen? Waarom mijn moeder? Ze heeft al zoveel meegemaakt en zo hard gevochten om te staan waar ze nu staat. Gestopt met drinken, gestopt met roken en nu dit! Zo oneerlijk. Een nachtmerrie. En wat met onze kindjes?

De ergste scenario's spoken door mijn hoofd. Ik ben totaal de pedalen kwijt ... zoals iedereen. Behalve mijn moeder, die lijkt de rust zelve. En gelukkig maar natuurlijk. Ze wil vechten zegt ze, ze gaat de strijd niet zomaar opgeven. We hebben diezelfde avond nog een gesprek met onze huisarts en die gaf haar zo goed als geen enkele kans om te overleven. Alweer een slag van de hamer. Het voelde alsof we nu al afscheid moesten nemen. Ondertussen blijkt dat haar specialist haar toch wat meer kans geeft en echt wel voor een genezing wil gaan en niet enkel voor pijnbestrijding en verlenging van haar leven.

Mijn moeder is een straffe, dat is het minste wat we kunnen zeggen. Hoe ze is afgekickt van de drank en de sigaretten ... een dikke pluim! De dokters stonden perplex van haar resultaten sinds ze gestopt is met roken, zo spectaculair was ze verbeterd. Ik probeer me hieraan vast te klampen. Het is altijd een straffe